

Τώρα στο σπίτι ή καυμένη ή Ραλλοῦ
ἀπόμεινε μελάγχολη και μόνη.

17-1-43

Σημείωση

Τὰ παραπάνω, Διήγημα και ποιήματα προορίζονταν για τὸ περιοδικὸ «Μέλισσα» ποὺ θὰ ἐκδίδαμε 4 συμμαθηταὶ στὶς 20 Μαρτίου και δῶθε. Δυστυχῶς, ὅταν εἶχαμε γράψει μόλις τὰ 4 πρῶτα τεύχη, διάφοροι λόγοι, ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς μας και τῆς θέσεώς μας, μᾶς ἀνάγκασαν νὰ σταματήσουμε τὴν προσπάθειά μας αὐτή, μὲ τὴ μόνη ἐλπίδα, πῶς ἴσως κάποτε μπορέσουμε νὰ ἐκδώσουμε τὴ «Μέλισσα», και μάλιστα τυπωμένη και ὄχι χειρόγραφή.

Πάτρα, 22 Ἀπριλίου 1943

ΚΡΙΣΕΙΣ :

Ἄναφερόμενος ὁ κ. Γυμνασιάρχης στὰ ποιήματά μου, μὲ ἐπαίνεσε για τὴν καινοτομία μου, ἀλλὰ «παρεξενεύθη» για τὴν ἐλευθερία τοῦ στίχου. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἀκολουθῶ τοὺς νέους ποιητάς, ὅπως εἶναι και τὸ σωστότερο.
—Δὲν ἐπέισθη, οὔτε ἱκανοποιήθη. Εἶναι «παλαιός» . . .

29-4-43

8

IN MEMORIAM.!. . .

Ἄκουμπήσαμε κι' οἱ δύο στὴ στέρνα τῆς πλατείας, και κυττάξαμε για λίγα λεπτὰ τὰ νερά της, ποὺ χρύσιζαν.

Ἡ ματιές μας ἐνώθησαν στὸν καθρέφτη της. Και μᾶς ἐθάμπωσεν ἡ θωριά της. (Ἦταν μεσημέρι' τελευταῖα μέρα τοῦ σχολικοῦ βίου μας. Εἶμαστε μονάχοι, ἐγὼ και Κεῖνος, οἱ τελευταῖοι. Ἐξῆ χρόνια ἀδέρφια) .

Σὲ λίγο τὰ μάτια μας θόλωσαν, δάκρυσαν. . . Πήραμε τὴν ἀπόφαση ν' ἀποχωριστοῦμε. . .

Κλάψαμε, και γλυστήσαμε σὰν ψυχές. . .

Οἱ φοῖνικες κούναγαν τὸ κεφάλι λυπημένα. Ἐπειτα, ἀπλώθηκε μιὰ βαθειὰ σιγή στὴν πλατεία. Οἱ δυὸ μαθητὲς ἀποχωρίστηκαν. . .

Πάτρα, 17 Ἰουν. 1943

9

ΤΟ ΒΕΛΓΙΟ, 1917

(Χειρόγραφο "Οθ. Καχτίτση)

Πάντοτε μοῦ πῆγαιναν τὰ χακὶ
και ἡ τσάντα μὲ τὰ κραγιόνια.

Γάνδη, Γάνδη,
Πολιτεία τῆς νεανικῆς μου ζωῆς σὲ πολυτεχνεῖο.

